

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5403).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Jørgen Jensen: Det er ret selvfølgelig, at den blotte Mulighed af, at et Lands Handelsforbindelser med Omverdenen kunde afbrydes, bringer Landets Repræsentanter ind paa Overvejelser af Foranstaltninger, som man under andre Forhold ikke vilde kunne tænke sig. Der er talt meget kønne Ord om den menneskelige Intelligens, om, hvordan den formaaede at tage Teknikken i sin Tjeneste og underlægge sig Naturkræfterne, men man kan absolut ikke sige, at Menneskeheden ved denne Underlæggelse af Naturkræfterne er blevet frigjort, eller at Folkene og Landene derved er blevet mindre afhængige af hverandre end tidligere. Tværtimod er Forholdet dette, at blot der gaar Bræk paa et lille Hjul paa den anden Side Kloden, mærkes det øjeblikkelig her hos os. Det er derfor ret forstaaeligt, at et lille producerende Samfund som det danske ikke kan forblive upaavirket af den vældige Krig, der raser udenom os, disse Begivenheder maa gribe forstyrrende ind i vort Liv, og det har de ogsaa gjort. Noget synes det mig at maatte forundre, at man i Udlandet kan tænke sig i den Grad at ville lamme det danske producerende Samfund, som Meldingerne i den senere Tid har ladet formode, ikke blot, fordi denne Produktion i høj Grad tiltrænges ude i Verden, men ogsaa, fordi man med Henblik paa Fortiden maa sige, at vi ved Ofre har bevist, at det var os om at gøre ved denne Produktions Fordeling at opretholde Landets fuldkommen neutrale Stilling.

Det foreliggende Lovforslag er Udtryk for disse bange Anelser, om jeg saa maa sige. Dets Hovedformaal er at sikre Menneskenes Ernæring her i Landet i det kommende Høstaar, og det siger sig selv, at alle maa medvirke til en saadan Opgaves Løsning. Jeg kan derfor tilsige mit Partis ubetingede Bistand dertil. Saa meget lettere kan jeg gøre det, som det forekommer mig, at saavel Lovforslagets Indhold som den Tale, hvormed den højtærede Indenrigsminister fremsatte det, er Vidnesbyrd om, at man har søgt at tage et

alsidigt Hensyn. Det forekommer mig, at saavel Lovforslagets Indhold som Forelæggelsestalen er Vidnesbyrd om, at de Anker, der nu og da fra Venstre er fremsatte overfor Regeringens økonomiske Politik, er der taget Hensyn til. Det kan vel undertiden have syntes, som om vi ikke ubetinget havde Ministeriets Øre, men overfor de Realiteter, som har faaet Udtryk baade i Lovforslaget og i Ministerens Tale, er der ingen Anledning for mig til at rippe op i Fortidens Strid. Det glæder mig naturligvis overordentligt at høre Ministeren udtale en Tilfredshed med det Samarbejde, som han havde haft med Landbrugsudvalget. Jeg kunde tænke mig, at Venstres Minister glædede sig end mere, da han, som bekendt, i sin Tid interesserede sig meget for at faa skabt et Organ, gennem hvilket Ministeriet kunde træde i Forhandling med Landbruget. Jeg har slet ikke næret Tvivl om, at der ud af en saadan Forhandling vilde komme tilfredsstillende Resultater. Jeg har følt mig overbevist om, at Landbruget vilde tage saa samfundsmæssige Hensyn, at der ud af Forhandlingerne maatte komme et Resultat, som Samfundet i sin Helhed kunde være tjent med, og jeg er med den højtærede Indenrigsminister enig i, at det foreliggende Lovforslag frembyder et saadant Resultat af det Samarbejde, der har fundet Sted saavel med Landbrugsudvalget som med det teoretiske og videnskabelige Landbrugs Udvalg.

Den højtærede Minister fremsatte i Begyndelsen af sin Forelæggelsestale den Udtalelse, at Rationeringerne af Sukker og Brød har vist sig at hvile paa et fast Grundlag, saa at de beregnede Rationer vilde kunne fastholdes. Inden jeg gaar over til at tale om Indholdet af det foreliggende Lovforslag, ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger om disse Spørgsmaal. Med Hensyn til Sukkeret maa jeg sige, at det naturligvis i og for sig er rigtigt, at de anlagte Rationer kan holde Aaret ud, men det var dog vist i høj Grad ønskeligt, om der kunde ske en Ændring, idet der alligevel er berettigede Krav, som man ikke er i Stand til at imødekomme med de nuværende Rationer. Jeg staar her med en Besværing — og tillige med et Afslag paa denne Besværing — fra en enlig Kvinde ude i Landet, som ernærer sig ved Hjemmebagning, og som ikke har kunnet faa det hertil fornødne Sukker. Det er mig ligeledes bekendt, at et Institut, der giver sig af med at uddanne Husholdningslærerinder, ikke har kunnet